

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

GJALLARHORNET

Nr. 5

Juni

1961

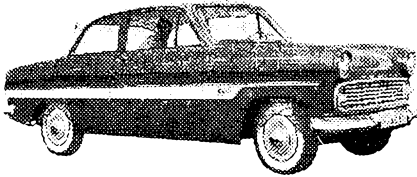
Gå til HAFNIAMANDEN når det gælder forsikring

Reinholdt Jensen . telf. Jelling 138

Turistbiler udlejes

VIGGO HANSEN

Telefon Brande 292

Biler uden fører

Reparation af biler

AUTOCENTRALEN

v. Hans Kjær . telf. 175

Trænger håret til at klippes eller fønølges, da er De sikker på at få 1. kl.s betjening, når De går til

M. T. Møllers herrefrisørsalon

Stort udvalg i barbersprit, hårvand, brillantiner, cremer, hårbørster m. m.

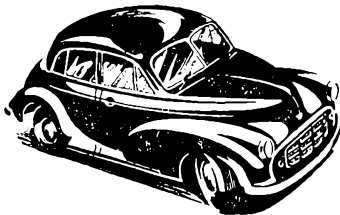
Eatol . Stort udvalg i sæbe-, parfumeri- og toiletartikler

Gælder det strømper og undertøj —
vælg da det rette — vælg »Pierrette«

M. Hauge Buhl . telf. 200

Køb strømper, undertøj, metervarer, dyner,
uldtæpper, floneltæpper og vattæpper hos

H. J. Larsen . JELLING . TELF. 82

Biler

Knallert

Radio

Køb - Lej - Byt
HARALD ANDERSEN

Mogens Knudsen

BAGER

telefon 75

Jelling Skotøjsforretning

ANBEFALES

1 kl.s reparationer udføres

Th. Hansen

GJALLARHORNET

Udgivet af
Jelling statsseminariums elevforening

REDAKTION:

Leo Elgård. Peter Jensen.
Johannes Laursen. Helga Frost.
Inge Erlandsen. Peter Nielsen.
Arne Nielsen. Poul Elmo Pedersen.
Bjarne Andersen. (ansvarsh.)

Postgiro 11303.

JELLING BOGTRYKKERI

Redaktionelt

Med dette nummer afslutter vi årets redaktion af Gjallarhornet, og vi takker alle, der har bidraget til årgangens gennemførelse.

Når jeg tænker på, hvad vi skrev under redaktionelt i årets første nummer, er det med en vis forlegenhed, jeg her går i gang med at skrive lidt under samme overskrift. Jeg er forbavset over den optimisme, hvor-

med vi startede årgangen og må indrømme, at vi langt fra har nået, hvad vi satte os for. Vi kan selvfølgelig dække os under, hvad vi også dengang bemærkede: at det er jer, det afhænger af; og alligevel må vi vist indrømme, at det er os, der ikke har formået at sætte ind på de rigtige steder. Vi har ikke formået at vække lysten til offentlig diskussion af virkeligt aktuelle problemer. Jeg tænker her især på, at vi har forsumt diskussionen af de pædagogiske problemer, der dog trods alle politiske eller filosofiske problemer burde være den vordende lærers inderste interesse.

Det kan måske virke som en dårlig undskyldning at pege på baggrunden for den udeblivende diskussion; men den tanke strejfer mig, at disse problemer egentlig heller ikke optager seminarieeleven synderligt. Det er som om sigtet med uddannelsen ikke er helt klart, hvad der dog sikkert ikke skyldes fejl hos eleverne, men den omstændighed, at vi selv efter at have afsluttet første del af lærereksamen næppe har beskæftiget os så meget med børn, at der er grundlag for meningsudveksling. Hvordan det forholder sig i tredje og fjerde klasse, kan jeg ikke udtale mig om, men kun beklage det faktum, at vi ikke ligefrem er blevet oversvømmet med indlæg af pædagogisk art fra denne side.

Det er selvfølgelig ikke vores mening, at Gjallarhornet skal fremtræde som et pædagogisk tidsskrift; men det er unaturligt, at hovedvægten ikke ligger på dette område, og vi vil derfor afslutte vor redaktion med ønsket om, at den kommende redaktion vil arbejde for at lede bladet hen imod, hvad der må anses for et være det naturlige udgangspunkt for et seminarieblad.

På redaktionens vegne,
Bjarne Andersen.

De 17-20 årige

— sløve padder?

Det var dejligt at se, at der findes en vordende lærer med et så almindeligt optimistisk syn på de 17—20 årige, og at han samtidig kender sit eget værd, lyser jo ud af »Sløve Padder«, og det er forståeligt! At netop han må kunne føle det at blive lærer som et kald, kan ikke overraske — han er som skabt dertil med sit syn på ungdommem.

Han siger et sted i artiklen: »Hvad er det for unge, der kommer på seminariet, og hvad vil de, eller rettere: hvad »skal« de? For de 17—20 årige er vel »sendt« dertil i forventning om ad den vej at skabe sig en nogenlunde økonomisk fremtid,« (citatet sluttet). De unge, der i dag kommer på seminariet, er unge af nogenlunde selvsamme støbning og indstilling som tidligere generationers unge, og de vil det samme som tidligere generationers unge, der har søgt et seminarium, nemlig: lade sig uddanne til lærere. At de skulle være »sendt« til et seminarium af økonomiske grunde, taler alt imod. Jvnf. løn og timetal (reelt) for lærere i folkeskolen. Hertil kommer at udtrykket »sendt« vidner om ringe indsigt i unge menneskers psyke. De unge af i dag bliver ikke »sendt« til et seminarium — de søger af »egen fri vilje« et seminarium; det at søge et seminarium af »egen fri vilje« er ikke noget de 25—30 årige alene gør, også yngre seminarieelever kan være voksne og viljefaste.

Seminarieloven trænger til en revision, skriver hr. Lundahl; det må nemlig ikke være sådan, at forældre kan sende deres børn på et seminarium, inden de er voksne. Mig bekendt er den alm. mening blandt voksne af i dag, (ikke de 25—30 årige, men de over 40), at unge af i dag er mere modne og udviklede både legemlig og sjælelig, og så må situationen have været mere grel for år tilbage, og de den gang unge lærere er i dag da heller ikke utilbøjelige til at anerkende og rose vore dages unge lærere for deres gå-på-mod og virkelyst. At seminarieungdommen skulle være mindre voksen i dag, hvilket vore halvtomme foredragssale og tyndt besøgte diskussionsaftener skulle være et udtryk for, er meget tvivlsomt — det, at møde til »foredrag« og »deltage« i en diskussion, behøver vel ikke i sig selv at være et udtryk for større modenhed! Hvis den omtalte »drengeamentalitet« skulle være noget vor tidsalder særegent og et bevis på uegnethed som lærer, må jeg måske tillade mig at spørge: »Anser hr. Lundahl den danske folkeskoles lærere for uegnede?« Hvis dette er tilfældet, har hr. Lundahl ret; men kun hvad angår »drengeamentaliteten«, ikke at den er noget vor tidsalder særegent, og det indtryk kunne man let få, når man ikke er blevet gjort opmærk-

som på, at også tidligere tiders seminarieelever led af »drengeantalitet«.

Længere nede i artiklen fortsætter hr. Lundahl: »Men der er da også voksne unge på seminariet! Først og fremmest de 30—40 stykker, som med interesse følger foreningens arbejde, dernæst ca. 100 stykker, som ikke lader sig rokke efter endt skoledag, såfremt et arrangement da ikke ligefrem byder på musik og bar.« Lad os tage de sidstnævnte 100 først. Er det ikke en fejltagelse, at de er kommet ind under begrebet »voksne unge«; det kunne det efterfølgende tyde på, og er vel også hr. Lundahls mening. Hvad angår de 30—40 stykker, som med interesse følger foreningens arbejde, vil jeg kun sige, at det er glædeligt, at der dog er unge, »voksne unge«, på et seminarium af i dag, men at interessen for foreningens arbejde alene skulle være et udtryk for det at være voksen, synes for mig at være en dristig konklusion, som kun én af »de fyre« vil kunne fremkomme med.

Henning Sørensen, IV dag. Es. Sem.

Tanker fra dybet!

Man kan vist roligt sige, at det er beundringsværdigt, når flertallet af landets seminarieelever stadig kan gå og være stolte af at gå og blive kaldt for seminarister. At tænke sig, at så mange unge mennesker kan gå og være stolte af at blive regnet for mindrebegavede.

I »Folkeskolen« af 10. marts 1961 skriver seminarirektor H. Højer-Nielsen, Gjedved, følgende: »Man fornærmer forhåbentlig ingen ved at påstå, at flertallet af danske seminarieelever, herunder studenter, savner nævneværdige evner og anlæg for selvstændig forskning og systematisk videnskabeligt fagstudium. Bortset fra enkelte storbyseminarier, som søges fra hele landet eller ligger i »underforsynet område« og derfor har unormale udvælgelsesmuligheder, har de fleste seminarier et elevklientel, der er udmærket egnet til at tilegne sig viden under de former, som kendes fra det alm. folkelige oplysningsarbejde og også vil være i stand til at gøre fyldest som lærere i det almindelige børne- og folkeoplysningsarbejde, men heller ikke mere i boglig henseende«.

Nu skal der Gud ske lov mere til at fornærme mig end en mig ganske ubekendt og ligegyldig seminarirektor; men da han ganske givet er akademisk uddannet og som følge heraf regner sig selv som hørende til

i den »åndelige overklasse« og kun har gjort sig til talsmand for den almindelige fremherskende mening blandt akademikere med hensyn til seminarieelever i almindelighed og lærerstanden i særdeleshed, kan jeg — som elev ved et ikke-storbyseminarium — ikke bare lukke øjne og øren og lade to og to være fem.

Vort land har tradition for akademikerhovmod, og sem.-elever har i mange år været ganske klar over, at begrebet seminarisme er udformet af akademisk hovmodige, hvorfor samme seminarie-elever ikke har ladet sig afficere af ordet — og naturligvis er det rigtigt, at af et skældsord skal man ikke lade sig påvirke til et nyt og bedre levned.

Men nu denne Høyer-Nielsen? Hvem er han? Javel, seminarirektor, men derudover? Hvor mange doktorafhandlinger har han mon skrevet? Jeg mindes ikke at have hørt vedkommendes navn i forbindelse med en sådan. Nej, hr. rektor, det kommer an på, om ikke De i Deres betragtninger har overset en for Deres konklusion yderst vigtig detalje. Den nemlig, at flertallet af de højere læreanstalters (også universitetets) studerende vel næppe kan siges at være i besiddelse af de nødvendige evner for selvstændig forskning. Den afsluttende embedseksamen kræver mig bekendt ikke evner for selvstændig forskning; evnerne til et videnskabeligt forskningsarbejde viser sig vel først efter eksamen — og da bedes venligst bemærket — af et yderst beskedent antal.

Tilbage til det primære i denne sag! Naturligvis skal vi sem.-elever ikke ganske udelukke den mulighed, at vi ikke er den videnskabelige forskning voksen, lad så det være; men derfra og så til at folde hænderne og ydmygt bøje hovederne, når en uberettiget kritik rettes mod os, er der, synes det mig, for stort et spring. Her hjælper det ikke bare at resignere og sige: Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet. Det store ved den mand, der sagde de ord, ligger for øvrigt heller ikke i resignationen, men i, at han jo havde ret, når han gik i rette med sin Gud og ikke forstod, hvorfor han skulle lide på denne måde, — en måde, som efter datidens tankegang kun kunne opfattes som følgerne af Jobs ulydighed mod Gud.

Resignationens kunst giver jeg personlig ikke mange kobbermønter for. Jeg finder mig i regelen i at blive sparket bagi, vel at mærke, hvis det efter mit skøn er berettiget; men splitte mine uundværlige træsko, om jeg finder mig i at blive trådt på. Godt ord igen! Det har aldrig været særligt pænt at hænge sig i sine medmenneskers fejltagelser, og denne udtalelse af rektoren skyldes sikkert en erindringsforskydning.

Med hensyn til en omlægning af seminarierne til en læreanstalt med færre fag og større specialisering, tror jeg ikke, flertallet af elevernes evner skulle udgøre nogen væsentlig hindring. Hvad skal vi med denne altvidende lærer, som, hvor utroligt det end lyder, er blevet til på 4

år? Hvem sagde fabrik? Nå, »Heltbergs Studenterfabrik« fra Norge. Det var dengang, min ven. Sker ikke mere!

I seminarieloven står der, at foruden de fornødne faglige kundskaber skal uddannelsen tilstræbe at fremme elevernes personlige udvikling. Det er en god paragraf. Fremme elevernes personlige udvikling! Hvis samfundet kan forlange personlig og intellektuel modenhed af nogen, så må det være af dem, der i første række kommer til at stå med hovedansvaret for, at samfundet udvikler sig i den rigtige retning. At skabe borgere med selvstændige tanker og moral — og det må vel være det tilsigtede — det kræver opdragere af stor selvstændighed og stort moralsk mod.

Den undervisning, der gør egnet til at undervise i alle de fag, som hører hjemme i folkeskolen, må give et intellektuelt udsyn og en personlig sikkerhed. Denne sikkerhed kan aldrig få en discipel på et seminarium til at fare op med følelsen af, at nogen står på ham, når han kaldes — hvad han forøvrigt også kalder sig selv — en seminarist.

Henn. Nielsen,

II b.

Kom op fra dybet!

Den beundring, H. N. nærer over for det »flertal«, der kalder sig seminarister, er skønne spildte kræfter. Det er måske synd for ordet seminarist, at det har mistet sin oprindelige betydning, som ifølge ordbogen er lidet smigrende; men mig bekendt bruges ordet af »flertallet« kun som etikette for en, der går på seminariet, og for så vidt kan man bare more sig over, at akademikerne stadig kalder os seminarister i den tro, at der er en mægtig brod i det.

Dog, det er ikke den side af sagen i din artikel, der har kaldt på min protest, men din behandling af seminarierektor Høyer Nielsen. Ærlig talt synes jeg, han i sin kritik har behandlet dig mere fair, end du behandler ham. Nemlig ved, at han kun udtaler sig om flertallets evner og derved lader en plads stå åben for individualisterne, mens du direkte tværer seminarierektortitlen ud i hovedet på ham og spørger, hvad han så er, som om det ikke krævede en mand fuldt og helt at besidde den stilling. Lader du ikke netop to og to være fem, når du ikke vil indse, at manden har ret i sin antagelse. Det er, som om du

er på nippet til at erkende det og endda udvide antagelsen til også at omfatte akademikerstanden; men pludselig farer en vis mand i dig, og du føler dig trådt på. Jeg er fuldstændig enig med dig i din foragtelse af resignationen; men vi må heller ikke være så idealistiske, at vi overser virkeligheden.

Lad os opstille et tankeeksperiment: Flertallet af folkeskolens lærere (seminarieelever iberegnet) er nu i besiddelse af evner til selvstændig forskning og systematisk videnskabeligt fagstudium. Vi forudsætter nu, at disse mennesker gør brug af evnerne.

Resultat: Flertallet af vore folkeskolelærere ville svæve rundt under klasseværelsets loft, med eller uden rumdragt, men under alle omstændigheder uden jordforbindelse og uden den for undervisningen nødvendige kontakt med børnene.

Vi må i vores harme over akademikernes mangel på forståelse ikke lade os forvirre med hensyn til hvilket mål, vi vil nå: at undervise normale børn i folkeskolen (ikke supermennesker). Der er efter min mening ingen som helst grund til at have mindreværdskomplekser overfor akademikerne. Vi arbejder på forskellig måde og med forskelligt materiale, hvorfor så bedømme os ud fra samme synsvinkel.

A. N.

Vejen til bedre forståelse mellem nationerne

Af den sidste verdenskrig har menneskene lært, at man må prøve at komme til en forståelse, sådan at vi kan undgå en tredje verdenskrig og dennes antagelig frygtindgydende og sørgelige følger. Vi må forhandle og lære hinanden bedre at kende. Vi må lære at lytte til andres meninger om problemerne og ligeledes lære at acceptere alle som mennesker, ligemeget hvilken religion og levemåde de har, og hvilken hudfarve de har.

Dette er også formålet med de internationale arbejdskredse, som findes i de forskellige lande. Disse arbejdskredse skulle ikke blot være noget, som henvender sig sig til en lille gruppe fra hver nation, men noget der skulle have bud til alle. I vor tid har vi alle pligt til at være aktive. Vi må ikke være for egoistiske og sige: »Vi har intet at klage over; derfor vil vi være os selv og leve i ro og mag; de andre interesserer os ikke«. Nej! Vi har alle pligt til at være med.

Onsdag den 29. marts sad vi tyve unge mennesker fra seminariet i

et tog på vej mod Tyskland. Rejselederen var seminarielærer M. Nør-gaard. Vor endestation var det Internationale Jugendhaus Sonnenberg i Oberharzen, hvor vi en uge skulle være sammen med ca. 60 unge mennesker fra andre nationer.

Efter at vi havde skiftet tog nogle gange, var vi nået til Bad Harzburg. Denne by ligger ikke langt fra den velkendte gamle by Goslar, der er en af de få tyske byer, som ikke fik en eneste bombe under sidste krig. Den ligger ligesom Bad Harzburg ved foden af Harzen.

Fra Bad Harzburg til Sonnenberg er der ca. 25 km. Disse skulle vi tilbagelægge med bus. Efter min mening var disse sidste 25 km den kønneste vejstrækning på hele rejsen. Vi befandt os i et bjergland, og vi kørte til stadighed højere op. Sonnenberg Haus ligger i en højde af ca. 900 m. Efterhånden som vi kørte op ad bjerget, blev der stadig mere sne at se, og tågen blev tættere. På begge sider af vejen stod grantræerne meget tæt. Til sidst lå tågen så tykt, at man kun lige kunne skimte omridset af træerne på bjergtoppene.

Kl. ca. 22 ankom vi til Sonnenberg Haus. Vi var temmelig sultne og derfor også spændte på, hvad vi skulle have at spise. Helt galt kunne det dog ikke gå, da vi havde en temmelig god appetit.

Vi blev trakteret med hønsekødsuppe, og den var endda tilberedt af danske høns. Da sulten var stillet, gik vi trætte, men mætte i seng.

Næste eftermiddag ankom de øvrige deltagere. Samme aften blev der holdt åbningstale af organisationens leder dr. Schulze. Ligeledes holdt også en deltager fra hver nation en pæn lille tale, hvori vedkommende præsenterede sin gruppe. Vi fik også lejlighed til at få en lille diskussion med englænderne og tyskerne inden vi skulle i seng for at få udhvilet, så vi kunne være friske og oplagte til vort arbejdes begyndelse næste dag.

Det er skik og brug at man ca. kl. otte om morgenen vækker deltagerne med et musikstykke af klassisk art. På denne måde skulle der være mulighed for, at deltagerne skulle kunne nå at komme op og indtage et solidt morgenmåltid inden foredraget kl. ti. Det skal lige nævnes i forbindelse med tyskernes bekendte sparsommelighed, at det må være så som så med den, da vi med garanti kunne få tre danske skiver rugbrød af en tysk skive. Det skyldes sikkert, at Tysklands økonomiske forhold nu er forbløffende gode.

I løbet af dagene hørte vi omkring en halv snes foredrag. Nogle af emnerne var f. eks. »Hvordan ser vi på de andre«, »Erfaringer fra en Ruslandsrejse« samt »Mennesket i atomtidsalderen«. Dette må være emner, som interesserer enhver. I forbindelse med det første emne kan jeg sige, at vi diskuterede en del om raceproblemerne. Angående det andet emne, må det være i enhvers interesse at få nogle fakta at vide

om Rusland. Naturligvis må vi ikke tage et foredrag ukritisk; men det er der vel heller ingen, der gør? Det var der i hvert fald ikke i Sonnenberg Haus. Der blev stillet en mængde spørgsmål efter et foredrag. Efter at foredragsholderen havde besvaret spørgsmålene, tog han af sted igen. Men dermed var emnerne ikke færdigbehandlede. Vi havde nu fået noget til eftertanke. Hvis det var efter et foredrag om aftenen, endte det som regel med, at vi slog os ned i nogle grupper og diskuterede resten af aftenen (dvs. til sengetid kl. 24) over et godt glas tysk vin. I begyndelsen gik det lidt trægt med at få sagt nogle tyske sætninger; men eftersom vi begyndte at tænke på tysk, forsvandt trægheden lidt efter lidt.

En aften skulle de forskellige nationer fortælle om de store problemer, som man havde at slås med hjemme. Det var faktisk noget af en vanskelighed for os, for i Danmark har vi trods alt ikke særlig store problemer. Dog blev vi enige om, at vi havde lidt bolignød, og vi kendte dog også til problemet »The Teddy Boys«, »Die Halbstarcken« eller »læderjakkerne«, som vi kalder dem herhjemme.

En anden aften viste Mouritsen fra fjerde klasse en række lysbilleder fra Danmark og forklarede samtidig lidt om hvert billede. Vi så et par landskabsbilleder og et billede af Drachmanns grav ved Skagen samt fra den tilsandede kirke (samme sted fra). Ligeledes så vi billeder fra Odense og Ribe samt af B. S. Ingemanns stråtækte fødegård. Naturligvis havde han også et billede med fra vores gamle vikingeby Jelling. Da dette billede af højene, kirken og runestenene blev vist, fortalte Nørsgaard: »Es war einmal ein König und eine Königin . . .« osv., ligesom H. C. Andersen ville have gjort det. Dette vakte stor begejstring hos englænderne og tyskerne, så vi kan sikkert regne med endnu flere turister til sommer.

Påskedag havde vi fri og gik i kirke. Kirkerne ligger i Sct. Andreasberg, en lille by, der ligger ca. fire km fra Sonnenberg Haus. Det var snevejr, men alligevel var der mange mennesker på vej til kirke. Da vi kom til Sct. Andreasberg deltes vi i to grupper, idet nogle skulle hen i den katolske kirke og andre i den protestantiske. Noget, der slog os, da vi kom ind i kirken, var den sparsommelige udsmykning. Den var næsten helt calvinistisk. Det var meget interessant at høre en tysk præst prædike. Jeg må sige, at jeg tror ikke, jeg før har hørt en præst, der sådan havde sine følelser med i sin prædiken som vedkommende. I slutningen af gudstjenesten gik der et par mænd rundt med hver sin tøjpose på en stang for at samle en skilling ind til kirken.

Tirsdag d. 4. april var vi på grænsetur. Vi var ude for at se noget russisk pigtråd. Når man ser pigtråd og atter pigtråd, kommer man uvil-kårligt til at tænke på soldater, tanks og alt grusomt, som en krig fø-

rer med sig. Langs pigtråden ser man af og til et skilt, hvorpå man læser: »Hier ist Deutschland noch geteilt«. Vi undrede os over, at vi ikke straks så nogle grænsebetejente; men da vi gik en tur langs hegnet, dukkede der omsider et par stykker op. De var i russiske politiuniformer og havde maskinpistoler under armen. Da de mærkede, at vi ville tage billeder, trak de sig tilbage og satte sig ned i græsset mellem nogle træer, så vi ikke kunne få et tydeligt billede af dem. På samme tur tog vi til en lille by, Walkenried, der ligger et par km fra jerntæppet. Her var vi inde og se et gammelt, smukt og hyggeligt kloster. Det havde dog taget en del skade under krigen, men nu var man i fuld gang med at genopbygge det. Man havde samlet alle rester sammen, som overhovedet var muligt at tage i anvendelse igen. Man ville nemlig bygge det op nøjagtigt, som det var før ødelæggelsen.

Fredag aften d. 7. april var der afslutning på kurset og en deltager fra hver nation holdt en lille afskedstale og takkede deri bl. a. kursets leder hr. Uffrecht fra Berlin. Fra vores gruppe var det Jette Løvenvig, der skulle holde talen. Efter at talen var holdt, overrakte hun på gruppens vegne kursets leder en lille gave samt et sølvbæger, som skulle stå i Sonnenberg Haus. Resten af aftenen var der forskellige former for underholdning. Der var musik og sang, og der blev også opført et par sketches. Aftenen, og dermed kurset, sluttede kl. tolv med, at hver nation sang en aftensang. Næste morgen skulle vi op kl. seks, da hjemrejsen skulle begynde kl. syv.

Vort ophold i Sonnenberg Haus har ikke blot været som en rekreation for os; vi har også lært en del af samværet med de andre, ja, endda en stor del. Det største, vi har lært, må vel være, at vi ikke hjemme i Danmark kan sidde og afgøre: »Sådan er en tysker og sådan en englænder«. Nej! Vi må opleve dem.

Jeg er også overbevist om, at disse internationale arbejdskredse er den rigtige vej til bedre forståelse mellem nationerne. Der skulle bare være nogle flere af dem.

Bent Bundgaard, I b.

Eryksager — så

Jelling Bogtrykkeri

telf. 123

Kun kadaverlyrik!

Som alle sikkert vide
i år det så er slut
med 2. klassernes sliden
i fag, de har fortrudt.
De vil nu til eksamen
med deres viden hen.
Hør her, hvad man kan sige
om forberedelsen.

Fysikken var for mange
et mareridt, en skræk,
som tvang os mange gange
til helt at blive væk.
For hvad betyder Ohm, når
solen skinner? — Nul!
Derfor i vor hukommelse
fysikken er et hul.

Når timen skal begynde,
på podiet Riishøj står
og stirrer ned på klassen
som de fortabte får.
Ja, vist er vi fortabte,
så'n, peu en peu, nej vel?
Det er meget mere nem're, når
man kan det hele selv.

Geografi! blot ordet
for mange er en skræk,
når Torpe udi stjernerne
for os helt bliver væk.
Han regner, tegner, skriver
og sukker højlydt: Tja —,
Hvis ikke det da bliver
til et: Nåh ja!

Kan damer ikke tænke?
Næh, har man hørt så galt.
Hva, siger damen noget?
Har hun overhovedet talt?
Vil hun høre min aforisme
til de uintelligentes pris:
De kommer minsæl aldrig
i grammatikkens paradis.

Til sidst jeg nu vil bede
jer alle sammen om:
I må ikke være kede
af at pennen her løb tom.
For hvad der her er skrevet,
det ser man med ét blik,
at det kan »only« være
kadaverlyrik ! ! .

Hæ-otof

Der er ingen tvivl, De har vand i knæet.

— Vand! umuligt dr. Jeg drikker aldrig vand.

— Ikke desto mindre har De vand i knæet.

— Ja, når De siger det, må det vel passe. Så må det være sivet ned, når jeg børstede tænder.

Så var der den lille mus, der var ude at spadsere på egen hånd. Pludselig fik den øje på en flagermus.

Den lille mus stirrede et øjeblik forbavset på flagermusen, så skyndte den sig hjem til sin mor, idet den allerede på lang afstand råbte: »Mor! Mor! jeg har set en engel«.

Midt om natten ringede det til doktoren:

— Vores søn har slugt en proptrækker!

— Jeg kommer, sagde doktoren. Men mens han klædte sig på, ringede det igen: Hallo, dr. -- vi har fundet en anden proptrækker.

Hvem er det, der bestemmer, hvor du og din kone skal hen på ferie?

— Jeg, naturligvis. Hun siger, hvor hun vil rejse hen, og så svarer jeg: »All right, det er i orden«.

Enhver lystspilforfatter ved, at de fleste tilskuere ler, fordi de andre ler. Problemet består altså i at få disse andre til at le.

Marcel Achard, (fr. lystspilforfatter).

Denis Engebæk

Jelling . telf. 99

SLAGTER- OG
PÅLÆGSFORRETNING

Stort udvalg

i trikotage, strikkegarn og
broderier

Jelling Trikotageforretning
Petra Mosegaard

Køb god og billig mad

i Skovgades pensionat

Madspand fås efter aftale

Marie Madsen

Actieselskabet Veile Bank

Jelling afdeling

Kontortid: Alle hverdage kl. 14,30—16,30 undtagen lørdage

Blomster og dekorationer

K. Lorentzen
telf. 114

Friskt brød

så wienerbageriet »HANSA«
J. Jacobsen . telf. 100

Alt i skolemateriel

Jelling Boghandel . A. Andersen . telefon 66

- ✧ Ure repareres med omhu
- ✧ Briller
- ✧ Ure

Aksel Wind . Uemager & guldsmed

D. Jørgensens TOBAKSHANDEL

v. Svend Jørgensen
Telf. Jelling 180

1. kl.s kød og flæsk

Hjemmelavet medister og leverpostej samt lækker pålæg

Slagteriudsalget v. Svend Pedersen

Gælder det **CENTRALVARME**
så henvend Dem til
smed **L. Jørgensen** . telf. Jelling 91

Spis på seminariets pensionat

»Gaarden«

Nye lokaler —
fuld godtgørelse

Cykler Radio

Nye og brugte radioer sælges
Lille udbetaling og små afdrag
Alle reparationer udføres
Johs. Hansen . telf. Jelling 59

Skal De have håret klippet

vasket og fønølget, eller har
De skæl i håret, så besøg

Erik Pedersens herrefrisørsalon

Felling Handelsgartneri

v. G. PEDERSEN . TELF. 16

Blomster, kranse og
årstidens grønsager

- vi mødes i BRUGSEN

og får del
i
dividenden

Køb Deres elektriske
artikler hos os

Magnus Petersen

aut. elektro-installatør
JELLING . telefon 50

Skomager Pedersen

VEJLEVEJ . JELLING

TIL DAGLIG OG FEST
EN BOG ER BEDST

Hasselbalch's Boghandel

TELF. 56

Håndværkerforeningens Hotel

anbefales!

1. kl.s køkken
delikat smørrebrød
ekstragod kaffe

H. NISSEN

Charles Henriksen

Kolonial - Vin - Tobak - Isenkram
Jelling . telf. 40 . Varerne udbringes
Husk --- kaffen er altid friskmalet

Største udvalg

i originale vine, likører, champagne, vermouth, portvin, madeira og cognac

TELF. 3 **H. Lindorph** JELLING

☆ ——— KOLONIAL OG KØKKENUDSTYR ——— ☆

Til hverdag og fest — Skrædderi og konfektion samt alt i herrelingeri
hos Skou er det bedst HUSK! 1. kl. reparation, kemisk rensning og
presning, hurtig levering.

telf. 179 **JELLING HERREEKVIPERING** v. SKOU telf. 179

TH. C. THOMSEN

TELEFON 36

Kolonial
Markfrø
Støbegods
Isenkram

Jelling Tapet og Farve

Farver til stoftryk,
kavs, lim m.m.

Ove Hansen . telf. 109

Jelling Andelsvaskeri

vasker for alle

TELEFON 127

Dan kontakt

med

V. Kejser Sørensen

TELF. JELLING 27

aut. installatør
v. Jelling elværk
VOS og VOH

Kør med *Svends turistbiler* . TLF. VEJLE 2815

Sport

NØRRETORV 7 . VEJLE

Telf. 2001

Stedet, hvor
seminarieeleverne mødes